קנקן בתוך בגדים

שש דוגמניות קפצו השבוע לתוך 48 בגדיים ושחו בין הפרוות הדליות שמילאו את חדר־האוכל של „דן". יומיים קודם לכן, כאותו מקום, עם אותן עוגות־הקרם, בעזרת אותן הדוגמניות — שחציין צריך ללמוד להלך — ועם אותו האיחור המסורתי, הוציא בית־החרושת גליה־טריקוזה את הקולקציה הראשונה שלו לקראת העונה החדשה. בחוץ ירד הגשם של חורף 1960, ובפנים פרחו ניצני אופנת הקיץ 1961.

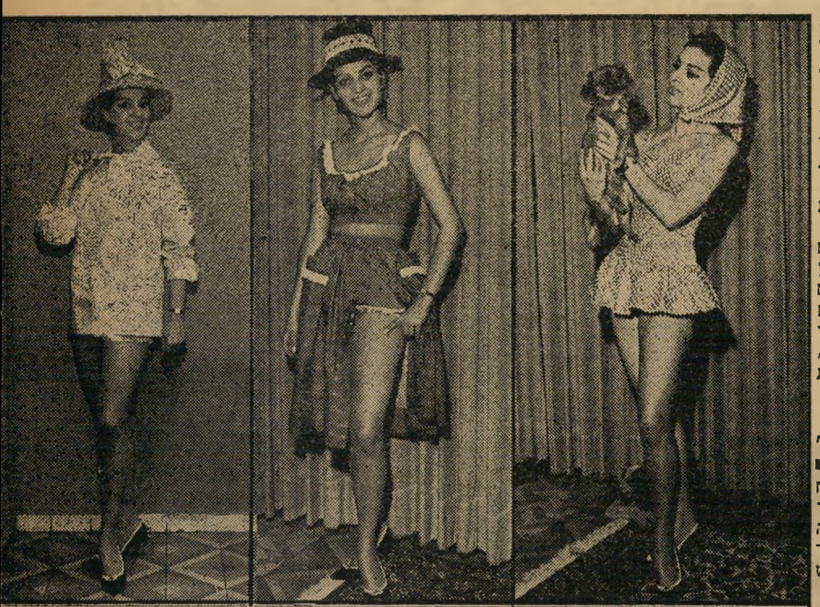

כסן טרופז עושים זאת באופן לגאלי כבר כשנה, אבל יתכן ואחדות מכן יסרבו להסתובב לפני גברים זרים בתחתונים ורו־דים. „רק לא ורודים! זה לא מודרני!" תגי־קו זאת מתוך בורות. נימוק זה היה מתקבל על הדעת, אולי, בסוף העונה שעברה, כש־החדוד עמד כמו שמן קיק בגרונו של כל אופנאי. לדעת כל החייטים — הם לא חייבים להיות צודקים — ישתפך הצבע הוורוד על כל בגדי־הים שיוצגו השנה לראווה.

בגדי־הים — הביקינים והבלתי־מבוק־נים — יקשטו תחרים לבנים, מלמלות, סרטים ובריריות התובקות את החלק העליון של הירך.

האפקט הפסיכולוגי, אותו מנסים ליצור החייטים בדרך זו, הוא האינטימיות. אשה בבגדים כזה צריכה לעורר אצל הגבר את התחושה שהוא נמצא בחדר־מיטות או בנוכ־חות רקדנית קנקן בשימלה מופשלת.

„אם את עוקבת אחרי החדשות, ידוע לך במדאי שב. ב. לבשה שימלת־תחרים בתחונה האומללה שלה עם שארייה. ויש בזה סמליות רבה, כשישראלית לובשת בגדי־ים מאותו בד." קבעה גברת גוטליב, יצור זעיר־הונגארי שבמדאי אין לו זמן להיכנס לשסו־יות כמו בגדים. היא שהעיזה להביא ליש־ראל את בגדי־הים החדוד פלוס התחרים. היא גם המוח המתכנן את בגדי־הים של בית־חרושת גוטקס, השייך במיקרה לבעלה.

„אין מה לקנא בי שאני מבלה כל קיץ בסן טרופז," נאנחה כשהיא נזכרת כיצד ארבה מאחורי כיסאות־נוח לזוגות צעירים השרועים על החוף, וגונבת מהם דוגמאות, בשביל תצוגות־האופנה שלה בדן, כמובן.

השבוע הציגה את המים הגנובים: בגדי־ים מוכספים, מוכתמים ומותאמים להזדמ־נויות שונות כמו מסיבות־קוקטייל, בוטל־פארטי או מיועדים למלכות־יופי כרוניות.

1931 זהו בגדי־הים המקורי, כפי ש־תל־אביב הקטנה, שימו לב לגזירה האלגנטית של מוצר זה, המצאת בית־חרושת גליה.

1961 זהו הדגם הסופי — כפי שלוב־העשוי באסיסט עם תחרים, אינו שונה מן הדוגמה של 1931. ההבדל הוא באורך המוסר.

פה ושם גם צצו בגדי־ים לנשים המוזרות המתרחצות באמת.

התצוגה הזאת מלמדת שבאחורה בבגדי־ים ובלי ז'אקט עושה רושם הרבה יותר גרוע מגבר בז'אקט ובלי מכנסיים. הז'אקטים יכולים להיות יקרים מבגדי־הים עצמו והם תפורים כך שאפשר ללבוש אותם משני הצדדים. בין היתר משתמשים לזה במגבת, פרלון, כותנה, סאטן — והכל בתוספת תחרים אנגליים אוימים.

★ ★ ★

„שלא יגדל בור."

מי שמבקרת בתצוגות כדי להיזכח כל פעם מחדש ששמלות הן כמו נרות־חנוכה — אין להשתמש בהן, — יצאה מתצוגת־האופנה של גליה סריקוזה במצב־רוח מדוכדך. למרבית הצער, אפשר ללבוש כל אחד מן הדגמים שהוצגו.

מי אשמה בזה? מרים קלטניק, מתכננת־האופנה של גליה, שהיא גם מנהלת־המיפעל, האשה היחידה בהתאחדות בעלי התעשייה וסגנית נשיאת הליגה למלחמה בשחפת ש־לעולם נשארת.

היא החדירה לאופנה הישראלית את ה־צעקה האחרונה של הצרפתים — השימוש בראפיה דוקרנית לחליפות ושמלות. סילביה — תמיד סילביה — היתה כלת־ראפיה מוש־למת ודוקרנית. בשימלת לאס ויגאס הדגימה להפליא את טירוף שנות העשרים: זוהי שימלה צרה, בסגול, המסתיימת בפליסה ברוחב של 20 סנטימטר.

בשביל הסנובים מקיסריה הוצג דגם־גולף, המורכב ממכנסי ברמודה לחולצה, בצבע גמל.

הגולף זכה לתשואות־כפיים מצד שני גברים — היחידים באולם: אחד האחים מאיר מליבריה, ובנו הג'ינג'י בן החמש.

אופנת חדר המיטות

היא האופנה שתשלוט בחופי הרחצה השנה. מדגימה אותה הדוגמנית רות פליישר, מכנת המים 1960. ברמודה (מימין, עם פודל) הוא בגדי־ים כתום לבנות הסיפשעשרה. ויק אנד (באמצע) מיועד לנערות החייבות להתפשט כהרף־עין. מתחת לחצאית האפורה מבצבץ ביקיני אדום. הכובע נקנה בסן טרופז. בייבי (משמאל), תלבושת־חוף בירוק־לבן, מורכב מארבעה חלקים: מכנסי־שורט, ז'אקט, ושני חצאי ביקיני. החיוך והכובע אינם חלק מן הסט.

„אני לוקח אותו איתי לכל תצוגות־האופנה. שלא יגדל בור," אומר מאיר־אבא.

★ ★ ★

הכל בהנחה

הטרגדיה של מכירת־סוף־העונה היא, שאינה מתקיימת בתחילת העונה.

זוהי, על כל פנים, דעתם האישית של די הרבה אנשים, ולאו־דווקא משומטמים. הם סבורים שהחורף יכול היה להיות חמיה בלתי־נשכחת, אילו אפשר היה לקנות את מעילי־הגשם (בהנחה) לפני הגשמים — ולא לקראת הקייץ.

הם טועים, כמובן.

נגיח שמכירת־סוף־העונה היתה בראשית החורף. כל אדם נורמאלי היה רוכש לו אז מעיל (או חליפה, או שימלה, או תחתונים ארוכים, או עניבת צמר), אם לא היה לו קודם. וזה בגלל שתי סיבות:

א) בחורף קר.

ב) הוא יפסיד רק 80 לירות במקום 100, בגלל 20 אחוז הנחה.

המצב שונה, לעומת זאת, כשהמכירה מתקיימת כמו שהיא באמת, בסוף החורף. ברור כבר מראש, ששום אדם נורמאלי, ש־קפא כל החורף, לא יקנה מעיל אחרי ימי־הקור. ושוב — משתי סיבות:

א) בקיץ חם, אומרים.

ב) למה לבזבז כסף?

„אבל אם הוא יקנה מעיל עכשיו, יהיה לו מה ללבוש בחורף הבא," יטענו כמה אמהות המלבישות את הגוזלים המלוכלכים שלהן בחמישה מספרים גדולים ממידתם, וחונקות אותם בבגנות.

קשה למצוא טענה טיפשית מזאת. משום שאם מישהו הסתדר חורף אחד בלי מעיל, הוא יוכל להסתדר בלעדיו הרבה יותר — בחורף הבא.

ובכלל, בחורף הבא, האופנה מתחלפת.

התוצאה היא, שמכירות־סוף־העונה בסוף העונה אינן טרגדיה כל כך גדולה. להיפך. הן עוזרות לאנשים לחסוך כסף.

כסף, כמובן, אינו הכל. אך אין זה נימוק משכנע לזרוק אותו לזבנים. משום כך, הדרך הפשוטה ביותר לשמור עליו בבאלא־גאן המכירות, היא: לא לצאת 30 יום מהבית. אלא שגם זה לא תמיד עוזר. נשים רבות מודות שאפילו בחדר סגור קשה להן להתעלם מהמכירות. כי המודעות האיומות צורחות גם מכל פינה של עיתון, ורק סאדיסט מיקצועי ידרוש מאשה לקרוא עיתון בעיניים עצומות.

נשים כאלו ישמחו בחדאי לשמוע שאין דבר קל ונעים יותר מאשר להשתתף במכי־רות, בלי לבזבז כסף — או כמעט בלי:

● נכנסים לבית־מסחר גדול ומודדים בנחת את הבגדים היקרים ביותר. אחר־כך, כשאין כבר מה למדוד, פונים בכעס לזבן ואומרים „לא מצאתי כלום." ואז הולכים לבית־מסחר אחר. בכמה שעות אפשר לעבור את הידועים ביותר בעיר. מזבנים אין מה לחשוש. האתיקה שלהם אינה מתירה לר־צות לקוחה בחנות.

● נכנסים לחנות ומודדים את כל ה־חליפות במקום. כעבור שעתיים קונים מעיל יקר מאוד, משלמים בהנחה של 20 אחוזים והולכים הביתה להרגיז את הבעל. אסור גם להזניח את השכנה. למחרת מחזירים את המעיל בטענה שבעצם התכוונו למכנסיים סגולות. מובן שאין שם מכנסיים כאלו (צריך לברר קודם). מקבלים את הכסף בחזרה.

● במקרים קיצוניים, כשמרגישים דחף עצום לקנות משהו — לא חשוב מה — רצים לשוק הכרמל וקונים סחדר או סמר־טוט אחר, בחמש לירות, בלי הנחה של 20 אחוז. שם כל השנה מכירה־של־סוף־העונה.

★ ★ ★

מהראש ירגליים

חורידי מהר את הנוצות מן הראש — לרגליים, ויוייה, הסנדלר של דויד, מצמיד נוצות בת־יענה בגובה של 10 סנטימטר לנעלי־ערב הרקומות פנינים . . . **פודריה־פנים** היא המצאה צרפתית נוספת, בשביל נשים שאף פעם לא מספיק להן הזמן. מצוינת לתיאטרון ואופירה . . . **בעט־נוכע** אפשר גם להתבשם. לא — לא בדיו. ממלאים אותו בבושם וכותבים בו על השימלה, על האוזן או על כל מקום אחר . . . **?גברת עם הקאמזיות:** עבורך במיוחד, גם אם אינו מכיר אותך אישית, יצר הכובען פרידל שטאובר ממינכן טורבאן מז'רסי זהב עם ענף קאמליות מלאכותיות, המכסה לגמרי צד אחד של הפנים. אפשר להסתיר בזה עין פוללת. מיועד לקוקטילים ואירועים מיוחדים אחרים. אינך חייבת להיות שחפנית אבל זה מוסיף . . . **אם רק הכר** מפריע לך להתמרח בלילה בקרם — אל דאגה. בכל חנות אמריקאית מוצע למכירה כיסוי־מישנה הסופג את השומן ואינו מעביר אותו לכר. הבעל אינו מחוסן, לעומת זאת . . . **אחרי השמרטף** בא השמרהורים. באמריקה הוקם ארגון של „הורים ללא הורים." הוא מכתן להורים צעירים המרגישים צורך לדבר על בעיותיהם עם מישהו אך החסרים ייעוץ משפחתי.